

За інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, ПРОФКОМУ, КОМІТЕТУ ЛКСМУ
ТА РЕКТОРАТУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 30 (110)

Виходить раз
на тиждень.

П'ятниця, 16 вересня 1983 року.

Ціна 1 коп.

НАУКА ВИРОБНИЦТВУ

„АСУ РЕГІОН“ ДІЄ

Протягом 4-х днів в нашому інституті проводився Всесоюзний семінар, який обговорював науково-методологічні питання оптимізації складних систем і шляхи застосування наукових досягнень при управлінні виробничо-територіальними комплексами та при проектуванні технологій, режимів, і устаткування.

Місце проведення семінару вибрано не випадково. Наш інститут є головним виконавцем цільової комплексної програми «АСУ—регіон».

Високу оцінку на семінарі отримали доповіді член-кореспондента АН СРСР Л. С. Попиріна, дійсного члена АН УРСР В. І. Скорихіна, професорів Г. Я. Ка-

ЛІТО СТУДЕНТСЬКЕ

НАША ВИРОБНИЧА

Наш науково-практичний загін у складі 20-ти студентів радіотехнічного факультету працює в даний час на виробничому об'єднанні «Термінал». Працюємо ми регулювальниками радіоапаратури. Тут, на виробництві, конкретно зіткнувшись з практичною діяльністю майбутнього інженера, ми застосовуємо на практиці теоретичні знання, набуті в інституті.

Літня практика для кожного знає гарною школою. Виробництво, звичайно, не інститут. Тут ми вперше зустрілись з багатьма новинками науково-технічного прогресу, багато відкрили для себе нового. Разом з тим кожен з нас часто замислюється, як вдосконалити весь виробничий процес. Виробнича практика заставляє кожного з нас мислити ширококомасштабно, з перспективою на майбутнє. Ось хоча б такий приклад: студенти-практиканти Сергій Швець і Тетяна Савкова запропонували полегшити працю регулювальника радіоапаратури методом зручнішого розміщення приладів, освітлення робочого стола і змінення його форми.

Утрюх ми разом з Олександром Скретотенем і Анатолієм Денисюком розробили новий стенд для випробовування модулів індикації на попередній стадії складання апаратури. Всього ж під час виробничої практики бійці науково-практичного загону «Термінал» подали підприємству п'ять раціоналізаторських пропозицій. Кращими бійцями загону зарекомендували себе Вячеслав Домашевський, Сергій Коваль (він же комісар загону), Сергій Бондарчук, Олександр Лудан.

Бійці загону читають робітникам підприємства лекції, проводять політінформації, допомагають будувати туристську базу, приймають участь в суботниках, недільниках, тижнях науково-технічної творчості молоді.

За добру роботу і активну громадську діяльність комітет комсомолу виробничого об'єднання «Термінал» нагородив наш загін Почесною грамотою.

Володимир Міхеев, командир науково-практичного загону «Термінал», п'ятикурсник радіотехнічного факультету.

Народний контроль діє БУТИ ГОСПОДАРЯМИ

Питанням економії і бережливого ставлення до матеріальних ресурсів приділяється велика увага в усіх сферах народного господарства країни. Про це неодноразово вказувалося в постановах партії і уряду. Великого значення цим питанням надають і в нашому інституті. Проте не всі співробітники пройнялись почуттям відповідальності за збереження народного добра. Про це свідчать факти незадовільного обладнання на багатьох кафедрах вузу. Зокрема, на кафедрі обчислювальної техніки розкомплектовані і не використовуються вимірні прилади і електронне обладнання на суму понад 30 тис. крб. Незадовільне його збереження призвело до втрати документації і запчастин до обладнання на суму 26 тис. крб. Визнано повністю непридатними до експлуатації три комплекти електронних приладів на загальну суму 9 тис. 913 крб. Деякі прилади можна було б відремонтувати і використовувати їх в навчальному процесі, але на кафедрі ніхто про це і не думає. На складі зберігається обладнання на суму понад 14 тис. крб., яке протягом багатьох років не використовується.

Таке становище склалося в результаті незадовільного контролю за збереженням і використанням обладнання і халатного ставлення до своїх обов'язків колишнього завідувача лабораторією Ф. І. Сушова.

Трапляються ще випадки необгрунтованого списання обладнання, придатного до експлуатації. Деякі із списаних приладів могли б ще використовуватися в навчальному процесі. Про-

те списане обладнання здається на склад як металом.

У відділі постачання інституту ще не зжита практика нав'язування кафедрам і відділам непотрібного їм обладнання. Це результат незадовільного обліку заявок на обладнання. Так, зокрема, народними дозорцями виявлено на складі друкарсько-розмножувальну машину вартістю 5253 крб., автоматичний перетворювач частоти вартістю 3630 крб. та ін. прилади. Хто і для чого замовляв їх, невідомо. Все це лежить на складі вже цілих 7 років і ніким не використовується.

Тут же, на складі, виявлено 13 одиниць ніким не замовленого обладнання на суму понад 13 тис. крб. На тій же кафедрі вимірної техніки виявились непотрібними прилади і обладнання на суму понад 2 тис. крб. В тому числі вимірник деформації ІДЦ-1, 5 сигналізаторів рівня СУФ-42 та інші.

Наведена належного порядку в закупівлі, використанні і збереженні матеріальних засобів і обладнання — одна з найголовніших задач, справа честі кожного співробітника, викладача, студента. Винуватці в псуванні обладнання і невикористанні матеріальних засобів за призначенням повинні нести матеріальну відповідальність.

Доцільно було б в інституті організувати склад неликвідів, куди б завідувачі лабораторіями могли б здавати для використання комплектуючі вироби, зняті із списаних приладів, а відділу постачання вирішити питання про їх реалізацію через торговельну мережу.

А. ТХОРІВСЬКИЙ,
голова ГНК інституту,
В. КЛИМЧУК,
зав. сектором ГНК.

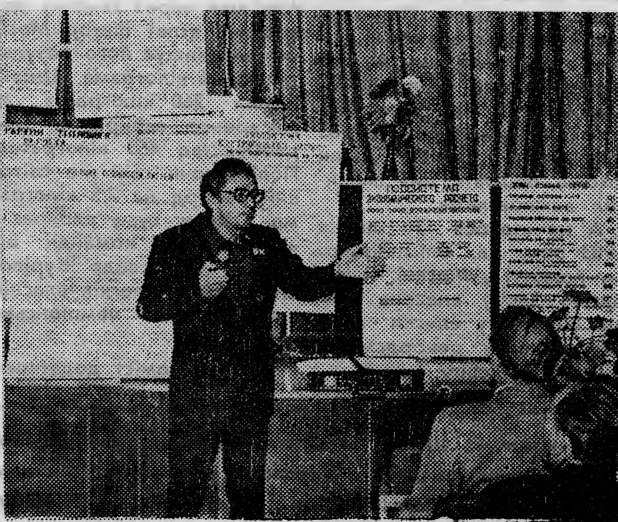

нівця та І. В. Кузьміна, доцентів В. М. Лисогора і С. Й. Ткаченка, кандидатів технічних наук, старшого наукового співробітника В. І. Дерев'янка, Є. Г. Петрова та інших.

Семінар прийняв рекомендації щодо розширення робіт по оптимізації складних систем, наукового пошуку та їхнього практичного застосування в народному господарстві.

На фото: виступає ректор ВПІ, лауреат Державної премії УРСР, доктор технічних наук, професор І. В. Кузьмін; зправа наліво—представник Міністерства вищої і середньої спеціальної освіти О. О. Долбенко, член-кореспондент АН СРСР Л. С. Попирін, професор Г. Я. Канівець (Інститут газу АН УРСР), кандидат технічних наук В. Л. Ревенко (Інститут кібернетики АН УРСР) за підготовкою до пленарного засідання; доктор технічних наук, професор Г. Я. Канівець виступає з доповіддю на пленарному засіданні.

Фото нашого кореспондента Р. Кузькова.

В ДОЗОРІ ФАОТІВЦІ

На факультеті автоматики і обчислювальної техніки активну допомогу у вирішенні багатьох питань деканату, партійній організації надає група народного контролю.

Для народних дозорців АФОТу стало правилом не тільки своєчасне й ретельне проведення рейдів-перевірок, а й контроль за ліквідацією недоліків. Наприклад, в березні нинішнього року ми перевіряли забезпеченість кафедр навчально-методичними посібниками. Високий рівень забезпеченості на кафедрах хімії, обчислювальної техніки. На решті кафедр факультету забезпеченість методичними посібниками виявилась надзвичайно низькою (24—45 проц.). Матеріали обстеження стали предметом серйозної розмови на засіданнях кафедр, на факультетській раді, розглядалися вони і на засіданні партбюро факультету.

Протягом двох місяців після перевірки всі рекомендації народних дозорців були виконані. Зокрема, на

кафедрі електронних приладів було прийнято рішення розширити план видання посібників на 1984 рік для виконання лабораторних робіт.

На кафедрі економіки промисловості і організації виробництва не було методичних вказівок по дипломному проектуванню для студентів енергетичних спеціальностей. Керівництво кафедри швидко зреагувало на зауваження народних контролерів, і вже в цьому році посібник здано до друку.

На кафедрі автоматики і інформаційно-обчислювальної техніки в момент перевірки була заборгованість з плану 1982 року (не здано до друку 3 методичних посібники). За два місяці заборгованість було ліквідовано.

І. ТАТУРЕВИЧ,
заст. голови ГНК
ФАОТу.

В. МАРУЩАК,
член ГНК ФАОТу.

ЛІТО СТУДЕНТСЬКЕ

ЗА ПОКЛИКОМ СЕРЦЯ

Того вечора, як і завжди, з роботи ми прийшли стомлені. Не встигли ще й руки помити, як комісар загону Сергій Чернега приніс звістку про те, що на станцію прибуло три вагони цементу і його необхідно розвантажувати, причому терміново.

— Треба, значить зробити, — сказав хтось з хлопців. Хоча зробити це було не так вже й легко. Все ж таки три вагони. Але цемент був дуже необхідний. Отож після вечері всі дружно взялись за роботу.

В колгоспі імені Мічуріна Хмельницького району наш загін працював підряд протягом двох трудових семестрів. Торік за направленням обласного штабу СБЗ, в цьому році приїхали в село на запрошення правління колгоспу. Торік розпочали тут будівництво нового корівника, цього літа завершували будову. Сильні зливи стримували роботу. Отож, щоб не сидіти дарма, працювали то на птахофабриці, то в молочному блоці МТФ. І все ж, незважаючи на певні труднощі ми вчасно закінчили будівництво об'єкта, освоївши понад 90 тисяч карбованців капіталовкладень.

Крім основної роботи наш загін, як і всі інші загони інституту, надав допомогу колгоспникам в заготівлі кормів для громадського стада, збиранні врожаю. Організували в селі бюро добрих послуг, збирали металом, допомогли оформити Будинок культури, працювали з абітурієнтами нашого інституту, проводили суботники і неділі в фонд миру, допомогли піонерським організаціям тощо.

Змагання з футболу і волейболу, дискотека, лекції і політінформації, екскурсії і подорожі по місцях трудової і бойової слави радянського народу... все це надовго запам'ятається кожному з нас і трудівникам колгоспу.

Особливо хочеться відзначити наших бригадирів Степана Покин'я, Анатолія Гуменчука, командиру загону Олександра Мадика, майстра загону Юрія Кепського, оператора бетоннозмішувача Олега Пастернака, «рядових» Миколу Микутинського, Миколу Артемчука, нашого комісара Сергія Чернегу.

В. Березук, борець СБЗ «Авто-біліст».

Маршрути «Корчагінця»

За комсомольськими адресами виїжджав в Нечернозем'я дипломант першого республіканського конкурсу студентських агітбригад творчий колектив «Корчагінця» Вінницького педінституту. Він увійшов до складу агітпоїзда ЦК ВЛКСМ «Ленінський комсомол».

Маршрут «Корчагінця» пролягав на комсомольській ударній будові, об'єкти студентських будівельних загонів Новгородської та Смоленської областей.

Вінничани показали своїм російським ровесникам чотири програми: «Товариші, перевірте свої серця», «Студентство! Чудовий час...», «Увага — екран» та філософську річ «Бути людиною».

З українськими народними піснями російських юна-

ків та дівчат познайомив дует у складі Юлії Мангер та Іри Коваль, які співали у власному супроводі гітари.

Очоловувала групу вінничан поетеса Ніна Гнатюк, у якій цікава поетична програма. Вона брала також участь в семінарських заняттях комсомольського активу Новгородської області.

Ще одна група вінничан їздила тюменськими меридами — гвардією ветеранів «Корчагінця» очолювала його керівник Євгенія Михайлівна Амосова. Старт її — Новий Уренгой, програма — за ідеєю співзвучна на проблемі агітбригади, маршрут — через серця молодих будівельників, нафтовиків, монтажників Сибіру...

«Новини Поділля»

СПОРТ

Ім'я важколетя із Вінниці С. Дідика — нового рекордсмена у поштовху стало відоме на весь світ.

Шлях до цього триумфу почався давно. Ще з дитинства Сергій виділявся серед своїх ровесників зростом і фізичною силою. Закінчивши вісім класів у селі Балині Лівинського району хлопчик їде до Вінниці і вступає до профтехучилища при заводі імені 60-річчя Жовтня. Атлетична статура юнака відразу ж привернула до себе увагу заводських любителів залізної гри. І в першу черв ветерана підприємства, ветерана важкої атлетики, неодноразового переможця республіканських змагань у 60-роках слюсаря Івана Редьнікова.

Зустріч з Редьниковим ві-

діграла немалу роль в житті Сергія. В спортивному залі, куди незабаром він завітав, познайомився із рекордсменом світу Анатолієм Житецьким, неодноразовим переможцем всесоюзних і республіканських змагань Віктором Хадуліним. Вони і взяли під свою опіку цього скромного, фізично обдарованого природою, мовчазного хлопця. Тренери та учень зустрічались у спортзалі 3—4 рази на тиждень.

І незабаром на обласних змаганнях серед своїх ровесників до Дідика приходить перша велика перемога. Сергій стає чемпіоном. Це було в 1979 році. Успіх додав сили і бажання тренуватись ще наполегливіше.

Березень 1981 року. Міжнародні змагання на «Кубок Дружби». Атлети більш як двадцять країн зібрались

На зустрічі в ЦК КПРС з ветеранами партії, яка відбулась 15 серпня цього року, йшлося про те, як краще використати досвід і знання ветеранів у вирішенні багатьох політичних, економічних та інших завдань, що стоять перед нашою державою.

Ветерани партії — носії унікального досвіду будівництва нового життя, це люди незгасної енергії, високих моральних якостей, люди вірного служіння партії, Батьківщині, народові, як в роки мирної праці, так і в воєнні лихоліття.

Серед питань, що обговорювались на зустрічі, серйозну увагу було приділено ідеологічній, політико-виховній роботі, особливо серед молоді, — людей грамотних, але без досвіду політичної, класової боротьби.

Тепер, коли різко загострилась міжнародна обстановка, коли наша Батьківщина вирішує грандіозні економічні і соціальні завдання, поставлені XXVI з'їздом КПРС, особливо нестерпними стають факти споживацтва, трудової і громадської пасивності, недисциплінованості, що характерні для окремих молодих людей.

Виступаючи на зустрічі, Генеральний секретар ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР тов. Ю. В. Андропов наголошував також на підвищенні ролі військово-патріотичного виховання молоді.

Секція військово-патріотичної пропаганди нашого інституту разом з комітетом комсомолу та іншими громадськими організаці-

ПАМ'ЯТЬ

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНА СТОРІНКА

Гонка не знає кордонів

ми розробила план заходів військово-патріотичного виховання, що пройшли перевірку часом. Зокрема, рекомендовано впродовж поточного навчального року провести в кожній групі не менше одного уроку мужності, а на кожному курсі — не менше одного — двох тематичних вечорів. Кожний курсовий комсомольській організації пропонується випустити конкурс стіннівки і провести курсову комсомольську науково-практичну конференцію, тема якої визначена для кожного курсу. Ми плануємо також зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни і Збройних Сил в академгруппах, на потоках, курсах, відвідування історичних місць, музеїв тощо.

Новий навчальний рік буде багатий на визначні події. Ми відзначимо 40-річчя визволення всієї України і м. Вінниці від німецько-фашистських загарбників; в зв'язку з цим вважаємо доцільним включити окремим пунктом в соціалістичне змагання постановку військово-патріотичної роботи.

В. ГОВОРОВ, голова секції військово-патріотичної пропаганди інституту, полковник-інженер запасу.

Поле героя

В піонерській кімнаті Воловодівської восьмирічної школи є куточок, присвячений льотчику-штурмовику, Герою Радянського Союзу Петру Григоровичу Дильку. Відважний сокіл загинув неподалік від села. І місцеві червоні слідопити вирішили детально дізнатись про життєвий шлях героя. Пошуки тривали довго. Та поступово до школи почали надходити листи від рідних відважного льотчика і його бойових побратимів.

Чимало цікавого розповіли про свого друга його однопольчани І. Виноградов, І. Могиляк, а Г. Денисенко, бойовий побратим героя, подарував слідопитам фотографію, на якій він сфотографований разом із своїм учнем Ю. О. Ггарінін.

Червоні слідопити також обклали експозицію в сільському Будинку культури, де є музей. А на полі, де у нерівному бою загинув радянський сокіл, є спеціальна табличка. На ній викарбовано: «На цьому місці в нерівному бою з фашизмом 15 січня 1944 року загинув гвардійський капітан, льотчик-штурмовик П. Г. Дилько». Тепер все поле носить ім'я героя.

ЗА СЕЛИЩЕМ ОХТИРКОЮ...

В серпні нинішнього року на Сумщині проходило святкування 40-річчя з дня визволення селища Охтирки від німецько-фашистських загарбників. На торжество були запрошені представники частин і з'єднань, що брали участь в битвах на Курській дузі і визволенні Охтирки, в тому числі і Борис Аврамович Земляков, член ради ветеранів 241 Вінницької орденів Червоної Зірки і Богдана Хмельницького стрілкової дивізії, що визволяла Охтирку.

На підступах до селища, де точились великі кровопролитні бої, тепер створено Курган Слави, на ньому — монумент Матері-Батьківщини.

В бункері влаштовано своєрідний музей з експонатами, колишньою зброєю, тут демонструються короткометражні стрічки, присвячені боям за Охтирку.

На кургані пройшли зустрічі колишніх воїнів-визволителів з мешканцями селища. Під час однієї з таких зустрічей доцент ВПІ Б. А. Земляков прочитав

свої вірші:

Я шел к тебе через войну,
Сквозь море слез
и пламя гнева,
Когда земля в огне
горела
Я шел к тебе через войну.
Я шел к тебе через войну,
С тобой Москву мы
отстояли,
Врагов с родной земли
прогнали
Я шел к тебе через войну.
Чуму с земли людской
сметая,
Друзьям свободу
приближая,
Я шел к тебе через войну,

Я шел к тебе через войну,
Большие вел с врагом
сраженья,
Прошел сквозь беды
и лишения,
Я шел к тебе через войну,
Я шел к тебе через войну,
Чтоб никогда ее не было,
Чтоб в счастье жили
дети мира
Я шел к тебе через войну,
Я шел к тебе через войну,
Победы зная над
Берлином.
И я твой сын страны
любимой
Пришел к тебе через
войну.

НАШ ЗЕМЛЯК—СВІТОВИЙ РЕКОРДСМЕН

до Львова помірялись силами. Для Сергія це був перший старт на міжнародному помості. Серед по-Сергій виступив зібрано і завоював в сумі третє призове місце. Це був великий успіх вінничанина. При врученні нагород він стояв поруч з переможцями А. Писаренком та рекордсменом світу В. Марчуком. Хто б міг подумати, що через два роки Сергій Дідик зможе обіграти цих іменитих важкоатлетів.

А це сталося 31 липня 1983 року на олімпійському помості у Москві. Цією датою знову внесена наша Вінниця у списки міст, які виховали рекордсменів і чемпіонів світу.

Цього вечора шанувальники штанги побачили в ділі сразу ж чотириох світових рекордсменів. Спочатку Анатолій Писаренко у ривку встановлює, фіксує штангу в 205 кілограмів. Але вже через хвилину донецький атлет Віктор Мосібіт перевищує його результати на 0,5 кілограма. Штовхнувши 260 кілограмів, А. Писаренко набирає в сумі двоборства 465 кілограмів, Полішучучи свій же світовий рекорд на 2,5 кілограма. Таку ж суму набирає і атлет збірної команди Білорусії Олександр Курілович. Завдяки легкій власній вазі виграв чемпіонську медаль.

І от на поміст додатково

для штурму світового рекорду виходить Сергій Дідик.

На табло загоряється: вага 265 кілограмів!

Повільно нагинаючись, Сергій захвачує грифт мгутніми мозолястими руками. Мить — і штанга уже на його грудях. Ще мить і вага зафіксована над головою.

Є світовий рекорд! Зал повніється оплесками.

Спартакіадний турнір штангістів завершився. Тепер у Сергія мрія — взяти участь в Олімпійських іграх 1984 року.

Важливий крок до здійснення цієї мрії вже зроблено.

І. ЛОЗОВСЬКИЙ, почесний майстер спорту СРСР, суддя всесоюзної категорії.

Старти для всіх

Минулої неділі вихованці ВПІ вийшли на міжфакультетські старты вузів міста, присвячені Всесоюзному дню бігуна. Наша команда нараховувала близько тисячі юнаків та дівчат з усіх факультетів стаціонару.

Набравши в естафетах 48 очок, перше місце вибороли студенти лікувального факультету Вінницького медінституту, друге — команда ФАОУ, третє — енергетичного факультету.

У наших команд відповідно по 38 і 32 очка.

В міському забігу продемонстрували свою волю до перемоги близько сорока членів інститутського клубу любителів бігу; це були люди різного віку.

Л. ВОЛХОНСЬКА, викладач кафедри фізвиховання ВПІ, головний секретар змагань.

Редактор
С. Джеджула